

MARTIN CRIMP

Pokusy o její život

17 SCÉNÁŘŮ PRO DIVADLO

POKUSY POPSAT JÍ?

POKUSY ZNIČIT JÍ?

NEBO POKUSY ZNIČIT SE SAMA?

JE ANNE OBJEKT NÁSILÍ?

NEBO JEHO DĚSIVÝ UPLATŇOVATEL?

17 SCÉNÁŘŮ PRO DIVADLO

1. VŠECHNY VZKAZY VYMAZÁNY	2
2. TRAGÉDIE LÁSKY A IDEOLOGIE	5
3. VÍRA V NÁS	9
4. ZÁKAZNÍK(CE)	12
5. CAMERA LOVES YOU/KAMERA TĚ MILUJE	13
6. MÁMA A TÁTA	15
7. NOVÁ ANNY	20
8. ČÁST(ICE)EČNĚ - FYZI(ČNO)KA	24
9. HROZBA MEZINÁRODNÍHO TERORISMU™	25
10. TAK TROCHU SRANDA	27
11. BEZ NÁZVU (100 SLOV)	29
12. ZVLÁŠTNÍ!	34
13. KOMUNIKACE S MIMOZEMŠŤANY	37
14. DÍVKA OD VEDLE	38
15. PROHLÁŠENÍ	40
16. PORNÓ	42
17. PŘEDEM ZMRAZEN	48

NEPOUŽITÝ DOPLNĚK: JUNGFRAU (SLOVNÍ ASOCIACE)	52
---	----

Toto je hra pro skupinu herců, jejíž struktura by měla odrážet strukturu světa mimo divadlo.

Nechejme každý scénář ve slovech - dialogy - rozvinout na pozadí zřetelně vymezeného světa - výpravy, která nejlépe ukáže jeho ironii.

Pomlčka (—) na začátku věty označuje změnu mluvčího. Není-li po pauze pomlčka, znamená to, že stále hovoří tatáž postava.

Lomítko (/) označuje místo přerušení, překrytí dvou následujících replik.

1. VŠECHNY VZKAZY VYMAZÁNY

píp

—Anne? (*pauza*) To jsem já. (*pauza*) Volám z Vídně. (*pauza*) Totiž, promiň, já volám... z Prahy. Je to Praha. (*pauza*) Jsem si naprosto jistej že je to Praha... Ale prostě, hele... (*nádech*) Anne, ... (*nádech*) Chci se omluvit... (*nádech*) Uvědomuju si, jak moc jsem tě ranil, moje milá, nejmilejší, taky... (*nádech*) No, hele. Podívej... Zvoní mi druhý telefon. Promiň, Anne, ale musím to zvednout - promiň - teď to nejde. Já se ještě ozvu.

Pondělí 8:53

píp

—Čau, Anne! Poslouchej. Mám jenom chvílku. Seš tam? Haló? Ne? No dobře, podívej, jde o tohle. Co jsme spolu řešili? Pamatuješ, ne? No jestli... , kdyby..., prostě když..., řekněme..., představme si..., jako..., že stromy mají jména? Jasný? Přesně tak - stromy. Ty si myslíš - já vím - si myslíš, že jsem blázen. Ale prostě jen na chvílku přijmeme - proč taky ne?-, že stromy mají jména. A teď, co když, co když teda... to byl její strom. Už se musím nalodit sakra, promiň. Ale stejně - myslí na to. Stromy mají jména. A jeden z nich je její. Musím valit. Čau!

Pondělí 9:35

píp

—(*mluveno např. česky**) Dobře víš, kdo volá. Zařízení necháš v malém balíku u zadního vchodu budovy. Balík dostaneš od Barryho. Ten ti předá další instrukce.

Pondělí 11:35

píp

—... Hm, ahoj? Tady Máma...

Pondělí 13:05

píp

—Nazdar, tady Sally z galerie COOPERS. Jenom abyste věděla, že zařízení už je nachystané k vyzvednutí ve výstavní síni. Děkuji.

Pondělí 13:06

* Čestinu navrhuje pochopitelně autor, překladatel doporučuje např. arabštinu, hebrejštinu, portugalštinu, irštinu...

píp

—My víme, kde bydlíš, ty děvko zkurvená. Seš už vlastně mrtvá. Za ty hnusný podrazy. My nezapomínáme. *(pauza)* Si budeš přát abyses vůbec *nenarodila*.

Pondělí 13:32

píp

—...Anne? Ahoj? Ještě jednou Máma. *(pauza)* Došel nám ten pohled. *(pauza)* Moc pěkně to vypadá. *(pauza)* A na té fotce, to jsi fakt ty? *(pauza)* Dobře, že sis našla nové přátele a tak... *(pauza)* Jenom Anne, prosimtě..., už ti bohužel nemůžeme nic poslat, žádné peníze, už... Bavili jsme se o tom s Tátou a on řekl, že v žádném případě nic.

(V pozadí slyšíme mužský hlas: „Ani halíř. Jen jí to pěkně řekni.“ Máma odpovídá: „Vždyť říkám, vždyť jí to říkám.“ Znovu do telefonu:)

Je mi to moc líto, Anne drahoušku, ale prostě už v tom nemůžeme pokračovat.

(Znovu mužský hlas: „Jestli jí to neřekneš, tak jí to do prdele řeknu sám.“)

Drahoušku, už musíme končit. Tatínek tě moc pozdravuje. Dobře? Pánbůh tě opatruj.

Pondělí 14:20

píp

—Annie? Jsi tam? Zvedni to, Annie? *(pauza)* O.K. Tady v Minnesotě je zrovna čtvrt na jedenáct. Jenom jsme ti chtěli říct, že v myšlenkách a při svých modlitbách jsme s tebou, Anne. A všichni tě moc milujeme.

Pondělí 16:13

píp

—Anne? Brilantní. Je to působivé. Je to současné. Je to zneklidňující. Je to srandovní. Je to sexy. Je to hluboce závažné. Je to zábavné. Je to osvěcující. Je to temné. Sejdem se. Ozvi se mi.

Pondělí 22:21

píp

—Brej večír, Anne. Nech mě povykládat, co s tebou hodlám dělat. Napřed mi vykouříš ptáka. Pak ti vyšukám tu tvou prdel. Rozbitou flaškou, jasný? To jenom pro začátek. Ty malá čubko.

Pondělí 22:30

píp

—Anne?
Zvedni to. *(pauza)* Víím, že tam jsi. *(pauza)* Nemá smysl se schovávat, Anne. Před čím? *(pauza)* Před světem? Schováváš se před světem? Dělej, seber se. Zvedni se a zvedni to, Anne.

(pauza)

Co to jako má být? Volání o pomoc? Nesnaž se mi namluvit, že je to volání o pomoc. Co jako čekáš, že udělám s tím *tvým* voláním o pomoc? No? *(pauza)*

A co když už tam dávno ležíš mrtvá? Co?

To je situace, kterou bych si měl představit?

Situaci s mrtvým tělem rozkládajícím se vedle záznamníku?

(nejistý smích, pauza)

Co jako, musí larvy naslouchající tvým vzkazům?

No ovšem, co když byl zničen tvůj dům?

Nebo co když bylo zničeno celé město?

Letiště a obchody s obuví. Divadla a slušivé kavárny s halogenovým osvětlením, které se zjevily v nepoužívaných skladištích kolem nepoužívaných kanálů. No?

(nejistý smích) Takže jen larvy hmyzu poslouchají tvé vzkazy. Naslouchají mi, Anne, když se provrtávají tvými zbytky.

(pauza)

Začínám být morbidní.

Řekl bych, že bys měla zvednout telefon a rozveselit mě, rozesmát mě tak jak jsi to dělávala, Anne.

Vím, že tam jsi.

Vím, že tam jsi, Anne. A taky vím, že když budu trpělivý, tak se ozveš.

(pauza)

Ozveš se mi, vid' že jo, Anne.

Čtvrtek 12:19

Toto byl Váš poslední vzkaz.

Chcete-li vzkazy uložit, zmáčkněte jedničku.

(pauza)

Všechny vzkazy vymazány.

2. TRAGÉDIE LÁSKY A IDEOLOGIE

- Léto. Řeka. V Evropě. To jsou základní složky.
- Řeka protékající městem.
- Řeka, přesně tak, protékající velkým evropským městem a dvojice u vody. To jsou základní složky.
- Žena?
- Mladá a půvabná - přirozeně.
- Muž?
- Starší, ustaraný, citlivý - přirozeně.
- Přirozeně citlivý muž, nicméně muž s autoritou a silou, který ví, že tohle není v pořádku.
- Oni oba vědí, že to není v pořádku.
- Vědí to oba, ale nemohou si pomoci. Přesně tak.
- Milují se v jeho bytě.
- Co že se?
- Milují. Milují se v jeho bytě. Přepychový byt - přirozeně - s výhledem na celé město. To jsou / základní složky.
- Panoráma celého města. Okouzující geometrie střech. Vikýře a roztodivné komíny. A nad televizními anténami kulturní monumenty: Florentský dóm a Vítězný oblouk, Nelsonův sloup a Brandenburská brána, / abychom jmenovali aspoň čtyři.
- Žena vykřikne. Její zlaté vlasy se v kaskádách rozlévají po polštáři. Sevře okraj lůžka. Klouby na ruce zbledí. Slzy, má v očích / slzy.
- Byt je překrásně zařízen.
- No samozřejmě, že byt bude překrásně zařízen. Bude mít samozřejmě vysoké stropy a velká okna, vše pochází s největší pravděpodobností někdy z konce 19. století, kdy se vzestup ve stavebním podnikání prořal se záměry volnomyšlenkářské buržoazie vytvářet monumentální architektonické struktury, konkrétně mám nyní na mysli vídeňskou Ringstrasse, která udělala takový dojem na mladého Adolfa Hitlera, když stál jednoho rána / před Operou.
- Nebo některý z velkých pařížských / bulvárů.
- Nebo některý, přesně tak, některý z pařížských / bulvárů.
- A mezitím, jak říkáte, se její zlaté vlasy v kaskádách rozlévají po polštáři. Sevře okraj lůžka. Klouby na rukách jí zbledí, zorničky se rozšíří, v tom on-
- Řekněme, že si krkne.
- Krkne si?
- Řekněme, že si krkne, ano, ale citlivě. Řekněme, že je to citlivé krknutí přitažlivého muže se silou a autoritou, nikoliv například prasácky obhroublé krknutí mechanika ležícího na zádech v těsném prostoru pokoušejícího se uvolnit matici se strženým závitem pomocí těžkého a rozměry neodpovídajícího klíče.

- To naprosto ne.
- To naprosto ne, nýbrž mistrovské krknutí muže, který na jednom kontinentu snídá, na jiném večeří, který cestuje první třídou, kde mají Iněné ubrousky a obsáhlý vinný lístek.
- Tento typ muže.
- Tento typ krknutí.
- Tento typ světla.
- Jaké světlo?
- To světlo, které proudí dovnitř. Proudí dovnitř velkými okny a proměňuje jejich těla ve zvláštní zlatavou hmotu.
- Zmítající se hmotu.
- Světlo, zlatá hmota, to jsou ty / nezbytné složky.
- Ale nyní v její tváři.
- Prosím?
- Její pohled.
- Nejistota.
- Pohled plný nejistoty, ano, dobře, se objeví v její tváři.
- Právě nyní.
- Právě nyní, uprostřed nejvyšší vášně mihne se jí ve tváři zvláštní stín.
- Výstražný stín.
- Výstražný?
- Výstražný stín, ano, mihne se jí ve tváři.
- Je takové slovo?
- Takové slovo? Jaké slovo?

Pauza.

No ano, samozřejmě výstražný / je slovo.

- Později. Noc.
- Světla velkoměsta. Řady světel zavěšených jako hvězdy podél nábřeží a mostních oblouků. Podivná mdlá rudá varovná světla blikající na vrcholcích věžáků a televizních vysílačů. Muž u telefonu. Jeho ztišený hlas. Jeho ustarané pohledy.
- Anne se probudí v bytelné posteli z ořechového dřeva a slyší nejistý mužský hlas v přilehlé místnosti. Přepychové hodiny - z doby Ludvíka XIV. - vedle ní odbíjejí tři tím způsobem, že malý malinký nahý pastýř bije do malého malinkatého zvonečku, který drží v zubech glazovaný vlk, bezpochyby narážka na prastarý mýtus velmi dobře známý mezi šlechtou Francie sedmnáctého století, ale nyní naprosto vymazaný z lidského vědomí.
- Cink cink cink.

Pauza.

- Tři ráno. Anne se probouzí. Slyší hlas. Zapaluje si cigaretu. Objeví se ve dveřích.
Dialog.
- Kdo to byl, řekne.
- To nic, řekne on.
- Kdo to do prdele byl, řekne. Konec dialogu.
- A teď je rozčilená - přesně tak. Konec dialogu - a je rozčilená. Je naštvaná, protože velmi dobře ví, kdo to byl.
- Volali mu jeho političtí šéfové.
- Jeho nadřízení, tak je to, mu volali. Tak jako mu volají vždycky. Jsou to právě ti političtí představitelé, které ona nenávidí každickým kouskem své duše. Právě ti muži a ženy, kterým Anne ve svém mladistvém idealismu připisuje zodpovědnost za veškerou nespravedlnost tohoto světa.
- Ti vůdcové kteří - podle jejího naivního a vášnivého názoru - zničili vše, čeho si váží, ve jménu (a) obchodu a (b) volného trhu.
- Ve jménu (a) racionalizace a (b) / podnikavosti.
- Ve jménu (a) tak zvaného individualismu a (b) / tak zvané svobodné volby.
- Toto jsou základní složky - jinými slovy řečeno - celé tragédie.
- Celé té, přesně tak, tragédie rozvíjející se před našima očima v Paříži, Praze, Benátkách či Berlíně - abychom jmenovali aspoň čtyři - když se měsíc, obrovský a oranžový, vznáší vzhůru nad renesanční domy, barokní paláce, zoologické zahrady a nádražní haly ze století devatenáctého a modernistickou zástavbu sociálních bytů demonstrující diktát *funkčnost formuje formu*.
- Funkčnost formuje formu.
- Celá tato tragédie / lásky.
- Celá tato tragédie ideologie a lásky.
- Zamáčkne cigaretu.
- Začne křičet.
- Začne ho tlouct pěstmi.
- Začne ho kousat zuby.
- Začne ho kopat nahými chodily.
- Tluče a tluče / a tluče.
- A tluče a tluče. A přepychové hodiny, které přežily dvě revoluce a tři století jsou roztrženy na kousky na hladkých, dobře vyleštěných parketách, zatímco ona ho mlátí a tluče.
- Malý malinký pastýř a malý malinkatý zvoneček se ztrácí - jak příjemný dotek - mizí navždy pod postelí z ořechového dřeva.
- Dokud se nemusí nadechnout. Řekněme, že nakonec - měli bychom - se zastaví, aby se nadechla.
- Ta žena?

—Žena, Anne, ano, zastaví se, aby se nadechla.

Pauza.

—A on?

—Skloní hlavu.

—Ano.

—Vzhlédne k ní.

—Ano.

—Uchopí její slzami zmáčenou tvář do dlaní.

—Bere její slzami zmáčenou tvář do dlaní jako drahocenný kalich.

—Nebo ragbyový míč.

—Jako drahocenný stříbrný kalich nebo - jak říkáte vy - ragbyový míč před výkopem bere zuřivou, slzami zmáčenou tvář Anne do dlaní.

—On ji stále miluje.

—Přes všechny ideologické rozdílnosti - to je ono - ji stále miluje. Promluva.

—Jednoho dne, Anne, řekne, budeš rozumět mému světu. Jednoho dne, Anne, pochopíš, že za všechno se musí zaplatit, že i za své ideály musíme jednou zaplatit. Konec promluvy. Přitom odhrne zvlhlé prameny vlasů z jejích rtů a políbí ji. To jsou / základní složky.

—Políbí ji a stlačí dolů na lůžko. Nebo ona ho. Nebo lépe: *ona* stlačí *jeho* na lůžko, protože tak silné je její citové zmatení, její sexuální touha, tak silná je její neschopnost rozlišit mezi dobrým a špatným v té obrovské stravující vášni ve vysokostropém bytě s postelí z ořechu, vyleštěnou parketovou podlahou, klavírním křídlem Pleyl kolem 1923, i bez toho by ovšem mělo být podotknuto, že zde nejsou žádné viditelné způsoby ochrany proti těhotenství v případě Anne, i pokud jde o další, ani ochrana proti sexuálně přenosným chorobám počítaje v to i takzvaný AIDS, virus přesněji nazývaný virus ztráty imunity nebo / zkráceně HIV.

—Portrét mladé kreslící dívky, kdysi se mělo za to, že je od Davida, ale nyní je přisuzován jeho ženské současnici Constance Charpentier, žlutý trojúhelníkovitý popelník s nápisem „Ricard“ obsahující tři cigaretové nedopalky a množství jemného cigaretového popela.

Pauza.

—Velká tragédie - jinými slovy - / lásky.

—Velká - přesně tak - tragédie ideologie / a lásky.

—Toto jsou základní složky.

3. VÍRA V NÁS

Ticho.

—Celá její minulost je v její tváři. Je tam zapsaná jako dějiny. Dějiny její rodiny. Dějiny země samé - oné země, kde po celé generace její rodina žila.

Ticho.

—Je to údolí.

—Je to údolí - ano - hluboko v kopcích.

—Údolí hluboko v kopcích, kde je tradice udržována již po generace. Rostou tam ovocné stromy.

—Každé dítě narozené v tomto údolí má svůj strom, vysazený v jeho jméně. Vlastně je to určitý obřad.

—Ano, jistý formální - přesně tak - obřad.

—Onen formální obřad se koná ve vesnici. A generace a generace se tento obřad pojmenovávání koná při narození každého dítěte.

—Ony stromy mají - jinak řečeno - svá jména.

—Mají jména stejně tak jeho obyvatelé údolí mají své jména. Je tu osoba a je tu strom. Je tady Aňa - žena, a je tady Aňa - strom.

—Stromy mají jména, stejně tak stébla, stébla trávy mají svá jména. Protože život je tak drahocenný, je tak hluboce *prožíván*, věci jsou tak *živé*, tak *posvátné*, že i taková stébla trávy mají jména. To je něco, co jen těžko kdy *obsáhneme*.

—Můžeme jen těžko obsáhnout tento svatý, posvátný život, tento smysl pro celost je nad možnosti našeho vnímání, tento smysl pro úctu nás zahanbuje.

—Ale nyní, zničení.

Ticho.

—Co?

—Zničení. Harmonie existující po generace byla zničena.

—Přesně tak. Tento uzavřený, bezpečný svět byl rozvrácen.

—Harmonie existující generace byla zničena. Ženy znásilňovány. Malé děti rozpárány.

—Ženy jsou znásilňovány a následně rozpárány. Muži se navzájem sekají na kusy.

—Bratr zabíjí bratra.

—Bratranec vraždí bratrance. Bratr znásilnil svou vlastní sestru.

—Bratr znásilňuje vlastní - ano - sestru, už jen psi se teď hrabou ve zbytcích.

—Benzín užívaný k pohonu prastarých traktorů a k vyrábění elektřiny pro zastaralé černobílé televize byl použit k zapalování lidí.

—Ano.

—Nejprve k zapalování živých lidí, a nyní, ze zdravotních důvodů, ke spalování těl.

- Živí lidé v plameni. Chladné výpary benzínu a potom žhnoucí nápor plamene. Plameny šlehající hořící lidé pobíhají mezi ovocnými stromy, jež nesou jejich jména, sežehávají listy, zmítají se mezi stébly trávy, zatímco vojáci stojí opodál a dobře se baví.
- Vojáci se smějí přesto, že to jsou jejich příbuzní, jejich vlastní *rodíče*, jejich vlastní / matky a otcové.
- Zapalují své vlastní *rodíče* v posvátném sadu. Zaživa je spalují a řehtají se.
- Nebo je pohřbívají zaživa. Zaživa je zakopávají, až po krk do požehnané země, aby jim vzápětí roztrhali lebku rýčem. Říkali tomu nějak.
- „Kytička.“
- Říká se tomu, správně, „kytička“.

Ticho.

- A to všechno je teď v její tváři.
- Co s tím je?
- Je to tam. Všechno v její tváři.
- V Anině tváři. Není nám třeba slov. Ona je mimo slova. Její ústa, její ústa se ve skutečnosti zachvívají, ale nevyjde ani slůvko.
- Nedostatečnost slov.
- Hrůzná, ano, hrůzná nedostatečnost slov, když stojí pod stromem pokrytým křehkými bílými květy.
- Švestka.
- Švestkový strom pokrytý křehkými bělounkými květy a v tu chvíli...
- Ano.
- ... v tu chvíli si uvědomíme, že *to je její strom*.
- To je *její vlastní strom*, Anin strom.
- Anin strom, zasazen před kolika? čtyřiceti? padesáti? lety v den jejího narození. Otec vyhloubil díru, matka přikryla kořeny hlínou, celá rodina strom zalévala, pečovala o něj, celá rodina, jež nyní leží mrtvá.
- Jen její, její vlastní strom.
- Ve vzduchu je stále cítit benzín.
- Je tu jaro.

Ticho.

- Panorama celého údolí.
- Celé hluboké údolí na jaře.
- Stromy, tráva.
- Včela se dere do kalichu květu.
- A nyní promluví.
- Ano. Protože ona *musí*. Protože se z ní slova derou, jak stojí pod svým stromem.

- Ten strom jí dává sílu, sílu / promluvit.
- Ukáže na jakési ohořelé trámy. Toto, řekne, to byl můj domov. Moje děti se schovávaly pod postelí. Zabili je obě. Napřed chlapce. Potom holčičku. Zapálili vlasy mé malé holčičce. Stále nechápu, proč zapálili mé malé holčičce vlasy. Zapraskalo to jako hromádka větviček.
- A pak se zhroutí.
- Kdo? Aňa?
- Křičí. Zhroutí se a drásá si líce jako postava / z antické tragédie.
- Domnívám se, že ne. Domnívám se, že Aňa nekřičí a že se nehrouť, že si nedrásá si tváře jako postava z antické tragédie. Řekl bych spíše, že její oči žhnou. Řekl bych, že postupuje směrem na kameru a začíná proklínat. Vy matkomrdský zasraný vrahounský tlamy, řekne. Vy sviňojebský čurácký zmetci vylízaný. Vy sestromrdský rouhačský zabijáci dětí s kokotskejma ksichtama. Pliju na vaše hroby a hroby vašich matek a otců a proklínám všechny budoucí generace.
- Je rozzuřená.
- Je velmi rozzuřená.
- Ticho.*
- Je velmi rozzuřená, ale má na to *právo*.
- Ona má - zcela pochopitelně - právo být rozzuřená. Všechno zničeno. Způsob *života* zničen. Vztah / k *přírodě* zničen.
- Proto s ní soucítíme.
- Samozřejmě*, že soucítíme.
- Nejen že soucítíme, my se *vcitujeme*. Vcitujeme se neboť...
- Ano.
- ... neboť Anino údolí je *naše* údolí. Aniny stromy jsou *naše* stromy. Anina rodina, to je rodina, do níž všichni náležíme.
- Je to obecná záležitost / *pochopitelně*.
- To je obecný problém, ve kterém poznáváme, ve kterém my zvláštním způsobem rozeznáváme sebe. Náš vlastní svět. Naši vlastní bolest.
- Náš vlastní hněv.
- Obecný jev který zvláštním způsobem... jaksi? jaksi?
- Jaksi obnovuje.
- Který zvláštním způsobem obnovuje - domnívám, že vskutku ano - naši víru v nás.

4. ZÁKAZNÍK(CE)

—Je ten typ, co věří sloganu na účtence z obchodu.

—Děkujeme Vám za Vaši návštěvu.

—Není nikdy tak docela připravená na tenhle vzkaz...

—Nikdy.

—...a nikdy nemluví na řidiče.

Pauza.

—Když jí přijde dopis s adresou „Zákazník(ce)“, ze všeho nejdřív si uvaří...

—Šálek čaje?

—Ano. Potom se posadí ke stolu v kuchyni a dopis otevře. Otevře a čte jej tak pozorně, jako by to byl dopis od vlastního syna, který právě žije v Americe.

—V Kanadě, vlastně.

—Je ten typ, co věří, že šťastná čísla byla vybrána...

—Toronto.

—...právě pro ni. A svým způsobem je to pravda. Odpoví-li do deseti dnů, získá tajemný dárek s překvapením. / Teď je v Torontu?

—Nejde o tajemný dárek, to ne. Vždycky zaškrtně *políčko, odpovídají políčko* podle toho, co by chtěla dostat: třeba přenosné rádio s hodinami, fotoaparát nebo sadu / miniaturních šroubováků.

—Sada miniaturních šroubováků nebo užitečný pohotový fotoaparát.

—Nekouří.

Ticho.

—Rozhodně je nekuřačka. I když podle mého názoru bychom měli uvést, že si občas cigaretu vezme od ostatních.

—Přesně tak. Na večírcích.

5. CAMERA LOVES YOU/KAMERA TĚ MILUJE

Kamera tě *miluje*
Kamera tě *miluje*
Kamera tě *miluje*

Potřebujem sympatii
Potřebujem empatii
Potřebujem zveřejnění
Potřebujem uplatnění
My jsme ti hoši skvělí
My jsme ti hoši skvělí

Je nám třeba pocitu
že vidíme realitu
Že nejde jen o hraní
tohleto je rajcovnější
než hraní
Mluvíme o realitě
Mluvíme o humanitě
Mluvíme o plánu být
ZAVALENI v ryzí totalitě
a ve zcela věrohodné trojdimenzionalitě
TROJDIMENZIONALITĚ
tím vším čím Anne může být
TÍM VŠÍM ČÍM ANNE MŮŽE BÝT

Co je Hecuba pro něj nebo on je pro Hecubu?
Megahvězda
MEGAHVĚZDA

Kamera tě *miluje*
Kamera tě *miluje*
Kamera tě *miluje*

Potřebujem představitost
Potřebujem důmyslnost
Potřebujem slučitelnost
Potřebujem sdělitelnost protože
My jsme ti hoši skvělí
My jsme ti hoši skvělí

Potřebujem padnout
na super sexy scénář
Nejde jen o psaní
je to rajcovnější
než psaní
Mluvíme o aktuálnosti
Mluvíme o současnosti

Říkáme že chceme být
ZAVALENI v ryzím množství
ANO V RYZÍM MNOŽSTVÍ
tím vším čím Anne může být
TÍM VŠÍM ČÍM ANNE MŮŽE BÝT

Co Hecuba je pro ni nebo ona pro Hecubu?
Megahvězda
(Megahvězda? Píčo vlezlá)

Kamera tě miluje
Kamera tě miluje
Kamera Kamera
Kamera Kamera
Kamera Kamera
KAMERA TĚ MILUJE

6. MÁMA A TÁTA

—Není to její první pokus.

—Nemůže to být její první pokus. Zkoušela to v různých dobách. Ještě před tím než opouští domov, to zkouší, nebo ne?

—Zkouší to v různých obdobích svého života.

—Vidíme ta jiná období.

—Žijeme v *těch* jiných dobách. My žijeme v těchto zraňujících časech.

Ticho.

—Vidíme fotky, že ano.

—Vidíme velké množství fotek.

—Vidíme je z takové blízkosti, tak blízko, že rozeznáte malé tečky. Směšné, že ano, že se cokoliv na určitou vzdálenosti změní prostě v tyhle malé tečky - třeba i její úsměv.

—Šťastný úsměv. Je to dosti nefalšovaný úsměv.

—Ach ano, je to nefalšovaný šťastný / úsměv, všechno v pohodě.

—Protože nikdo ji *nenutí*, nikdo ji nenutí se smát, že ano.

—Nikdo ji nenutí do *ničeho*. Představa Annie, malé Annie nucené něco dělat je upřímně - směšná.

—O tom není pochyb.

Ticho. Do ticha:

„Baví ji být hostitelkou o těchto prázdninách,
protože se ráda setkává s lidmi.
Představí vás svým přátelským hostům
a ujistí se, že každý prožívá nezapomenutelný čas.“

Naprostu - a to musí být zdůrazněno - naprostu žádná pochybnost o tom, že by musela dělat něco, co ne/chce.

—Všechno se na určitou vzdálenost změní v tyhle malé tečky - oči, vlasy, úsměv.

—Úsměvy z celého světa.

—*Lidé* z celého světa. Lidé z celého světa se fotografují s Annie. Usmívají se s Annie. Osoby, které - jak předpokládám - jí vpadly a hned zas vypadly z jejího života.

—A pak zase vypadly.

—A potom - ano - jí rovnou zmizely z očí.

—Porno, v podstatě, některé z nich.

—Porno? Ale no tak. To těžko.

—Dost pornografické, v podstatě, některé / z těchto obrázků.

—Jen s obtížemi to můžete nazvat pornografické, prostě v báječné náladě. V báječné náladě jakou můžete očekávat od dívky, která se stále usmívá, stále se

směje, je stále na cestě, stále se s někým setkává, stále někoho opouští, stále v odjezdové čekárně nebo na autobusovém nádraží nebo čekající na letišti u pohyblivého pásu nebo spící v uličce / vlaku.

- Stále na kraji silnice kdesi s tou její červenou kabelou. Kdesi v Africe, řekněme, s tou rudou plátěnou kabelou, kterou dostala od mámy s tátou, když jí bylo šestnáct. Kdesi v jižní Americe.
- Kdesi v Evropě s tou velkou / rudou kabelou.
- Evropa, Afrika, jižní Amerika, jste říkal. Brazílie.
- Kuba. Brazílie. Rumunsko. / *Nigerie*.
- Rumunsko. Kuba. Florida. Austrálie.
- Tak je to. Austrálie. Nový Zéland. A / Filipíny.
- Maroko. Alžír. Tunis. Saharská poušť.
- Poušť Kalahari, úpatí Himalájí.
- Úpatí Alp.
- Tak je to - to se jmenuje -
- No, / Piedmont.
- Piedmont. Stále na nějakém úpatí kdesi s tou svou rudou kabelou.
- Protože, jen se tomu postavme, ona se *zajímá*.
- No *pochopitelně*, že se *zajímá*. Můžeme *vidět*, jak se stará a *zajímá*. Stačí ji pro příklad vidět jak se nebojí stýkat se s chudinou denně na fotkách.
- Její fotky ve slumech s usmívajícími se obyvateli slamů.
- Fotky s ní na návrších s usmívajícími se obyvateli kopců.
- Fotky s ní - přesně tak - s usmívajícími se obyvateli kopců, jejichž země byla zničena erozí, prostě odváta - fííí - větry.
- Na skládkách odpadků.
- Fotky Annie na skládkách odpadků vedle usmívajících se lidí v podstatě na skládkách žijících, v podstatě žijících přímo na skládkách / se svými *děťmi*.
- Celé rodiny cikánů, nebo co jsou vlastně zač, kteří zjevně žijí, tak je to, přímo tam, na skládkách.
- Což není - a to je možná to, čím se odlišuje od předchozích pokusů - což není volání o pomoc.
- Je zcela jasné, že ví, co chce.
- Není to volání o pomoc. Je velmi důležité uvést to, nesouhlasil(a) by jste?, hned na začátku. Je velmi důležité uvést, že v tuto chvíli by jí nikdo nemohl / pomoci.
- Nikdo by jí nemohl pomoci - ani její máma - ani táta - a dozajista ani žádný z jejích tak zvaných / *přátel*.
- Ona by nebyla / *chtěla* pomoc.
- Pomoc je poslední věc, kterou by *chtěla*.

Ticho. V tichu:

„Těší ji trávit mnoho času s hosty,
pocituje uspokojení, když je každému pěkně.
Říká, bývá tak mnoho objetí na nádraží,
když je čas jet domů, prázdninová hosté
mávající a vykřikující
z vlakového okna „nashledanou příště“.“

Smích během následující pasáže:

- Ty divné řeči, co má...
- Ty divné věci co říkala mámě a tátovi jako dítě: „Cítím se jako obrazovka.“
- „Cítím se jako obrazovka.“
- Leží si tam, že ano, s elektronkou ve své hubeňoučké ruce, vypadá hrozně bledě, fakticky je bělejší než / *polštář*.
- „Jako televizní obrazovka“, říká, „zepředu všechno vypadá skutečně a živě, ale zezadu je jen prach a pár drátů.“
- „Prach a pár drátů“. Ta její představivost...
- Tvrdí, že není skutečná postava, ne skutečná osobnost jako máte v knize nebo v televizi, ale *nedostatek* osobnosti, *ztráta*, jak tomu říká, že ano, osobnosti.
- Ztráta osobnosti, ať už *to* znamená cokoliv...
- Potom* chce být teroristka, nebo ne?
- Je to tak. Jedné noci sejde dolů do kuchyně s těma svýma velkými naléhavýma očima a řekne mámě a tátovi, že chce být teroristka.
- Ten výraz jejich tváří.
- Chce svou malou místnost a pušku a seznam jmen.
- „Cíle“.
- Seznam - tak je to - takzvaných cílů a jejich fotografie. Chce zabít jeden týdně, pak se vrátí do malé místnosti a pít čaj Earl Grey.
- Tak je to - musí to být Earl Grey - a musí to být jeden do týdne.
- Její ubozí rodiče jsou / *poděšení*.
- Naprosto nevědí, jak to brát.
- Ještě nikdy nekupovali čaj Earl Grey, / nikdy v *životě*.
- Ráda by se chovala jako stroj, / že ano.
- Chovala? Ona by ráda *byla* stroj. Někdy stráví celý dlouhý den, celé nekonečné dny předstíráním, že je televize / nebo auto.
- Auto nebo televize, automatická pistole nebo šlapací šicí stroj.

Ticho. V tichu:

„Je nepřekonatelná hostitelka pro "nezadané",
velmi ráda bere lidi na procházky
a provází je.“

- Šicí stroj... Takové věci ji napadají...
- Pak je také pochopitelně na cestě kolem světa. V jedné minutě je v Africe, v další v jižní Americe nebo v Evropě.
- Kdesi v Evropě.
- Evropa, Afrika, jižní Amerika, jste říkal(a), Brazílie.
- Kuba. Brazílie. Rumunsko. / *Nigerie*.
- Tak je to. Austrálie. Nový Zéland. A / Filipíny.
- Maroko. Alžír. Tunis. Saharská poušť.
- Poušť Kalahari. Úpatí Himalájí.
- Úpatí Alp.
- Tak je to - jak se jmenuje -
- No, / Piedmont.
- Je to Piedmont, Piedmont, Piedmont, samozřejmě. Ano. Stále nějaká úpatí kdesi s tou svou rudou kabelou.
- A stejné vlasy. Nezapomeňme, že má stále vlasy / až do pasu.
- Stále vlasy dlouhé až do pasu, stejně ve čtyřiceti jako ve dvaceti - jako mladá dívka, že ano, na některých těchto fotkách.
- I ve čtyřiceti stále vypadá a obléká se jako dívka v polovině svého věku.
- Ale nyní je nezvratné, že kabelka je plná kamení.
- Fascinující věc, tak je to, že ta kabelka - jak se ukázalo - je plná / kamení.
- Ty kameny ji mají tížit, jakkoliv by se snažila, a ucha kabely jsou připoutána k jejím zápěstím.
- Volání o pomoc / nepřichází v úvahu.
- Jinými slovy - zamýšlela tohle všechno, záměrně se snažila, věděla, že ji to ubije, stejně tak věděla, že kabelka ji nepřestane bezohledně stahovat dolů. Takže věděla, že nesmí nikdy, v žádnou chvíli, ochabnout. Takže nikdy, v žádnou chvíli nikdo nebyl schopen zasáhnout - ani Mára a Táta zajisté.
- No, Mára ani Táta zajisté ne - a rozhodně žádný z jejích takzvaných *přátel*.
- Jestli je můžete *nazvat* / přátelé.
- No, pochopitelně, že je *nemůžete* nazývat přátelé.

Ticho. V tichu:

„ Ráda navštěvuje fitness kurzy,
amatérské divadlo a vystupuje v
živých kabaretech.
Také je členkou
místního turistického klubu.“

- A my máme nutkání si myslet - že ano - že možná byla kabelka *stále* plná kamenů.
Od chvíle kdy fakticky opustila dům, dům Máry a Táty o svých šestnáctých narozeninách. Toužíme, ne?

Pausa.

No, vidíte, že toužíme?

—Po čem toužíme?

—Toužíme. Toužíme si představit, že možná byla kabela plná kamenů od úplně prvního dne. Od okamžiku, kdy sešla Máminou a Tátovou cestičkou a zavřela za sebou Máminu a Tátovu branku a chytla autobus. Že ta rudá kabela na fotografiích je plná kamenů. Že na autech, ve vlacích a na mulách, které používala, když stoupala do hor - a na skládkách a v slumech a vrchovinách a dlážděných renesančních náměstích, kabela je plná kamenů. A v uprchlických táborech, kde pózovala na jejich vlastní žádost vedle nehybně ležících umírajících stejně tak jako bez zjevného reptání pózovala u olympijských bazénů břichatých multimilionářů, kabela je plná kamenů. A u pohyblivých pásů na letištích. Konkrétně u letištních pásů ve dvě ráno, když čekala spolu s cestujícími z jiných časových a válečných zón, až se stroj rozjede a zavazadla vyjedou skrz černou gumovou zástěnu na černém gumovém pásu - ruksaky a kožené kufry, „samsonitky“ a zalepené lepenkové krabice - kabela, ta její rudá kabela je plná kamenů.

—Nemůžeme si být jisti.

—Samozřejmě si nemůžeme být jisti. Ale z toho, co o ní víme, z toho, co vidíme, to není / nemožné.

—Nemůžeme si být jistí, že ta kabela je plná kamenů. Může být plný starých šatů, drog,... / čehokoliv.

—Proč ne? Proč si *nemůžeme* být jistí? Proč nemůžeme jednou provždy říct, že batoh je plný kamenů, kteréžto vysvětlují její úsměv.

—Kameny, to je pravda, by vysvětlily ten úsměv.

—Ty kameny by rozhodně vysvětlily úsměv, který od ní známe. Protože je tu zábavná stránka té záležitosti.

—Cože?

—Stránka. Zábavná stránka.

—Ach ano. Má to určitě zábavnou stránku.

Ticho. V tichu:

„ Anne cítí jistý problém ve slově „nezadaný“,
neboť bývá často špatně chápáno.
Ráda by zdůraznila, že tyto prázdniny
nejsou nějaká seznamovací událost, ale jen pokus
svést podobně myslící lidi dohromady
v neformálním, přátelském prostředí,
umožnit jim užít si společně prázdniny
a rozejít se jako přátelé.“

7. NOVÁ ANNY

Každá promluva je nejprve řečena v africkém nebo východoevropském jazyku. Anglický (resp. český) překlad bezprostředně následuje.

—[promluva]

—Auto sviští po středozemské silnici.

—[promluva]

—Vykružuje serpentine mezi malebnými vesnicemi na návrších.

—[promluva]

—Slunce se třpytí na aerodynamickém těle.

—[promluva]

—Aerodynamickém těle nové *Anny*.

—[promluva]

—Vidíme novou *Anny* proplétat se mezi vršky středozemských střech s červenými taškami.

—[promluva]

—Rychlá.

—[promluva]

—Upravená.

—[promluva]

—Volná.

—[promluva]

—Nyní je jasné, že *Anny* přichází s elektrickými okny v rámci standartu.

—[promluva]

—Nyní je jasné, že *Anny* přichází s air-bagem pro řidiče a pasažéry v rámci standartu.

—[promluva]

—Nyní je jasné, že všechno vybavení nabízené ostatními výrobci navíc...

—[promluva]

—...nabízí *Anny* jako standart.

—[promluva]

—Klimatizace.

—[promluva]

—Immobilizér motoru.

—[promluva]

—A mobilní telefon.

—[promluva]

—Nyní je jasné, že vaše děti budou šťastné a v bezpečí na zadních sedadlech *Anny* stejně jako dospělí se budou cítit uvolněně a sebejistě za volantem.

—[promluva]

—Šťastní.

—[promluva]
—V bezpečí.

—[promluva]
—Pod kontrolou.

—[promluva]
—*Anny* přelétá bělostné pláže světa stejně snadno jako parkuje před halogeny osvětlenými obchody s obuví velkých měst.

—[promluva]
—Když dorazíme ke svému cíli v *Anny*...

—[promluva]
—... vždy budeme objemuti dobře vypadajícím mužem a dobře vypadající ženou.

—[promluva]
—Nebudeme zrazeni.

—[promluva]
—Mučení.

—[promluva]
—Či zastřeleni.

—[promluva]
—Dvoulitrová *Anny* dosahuje skvělých vzdáleností na simulovaném městském okruhu...

—[promluva]
—... je dostupná i jako diesel.

—[promluva]
—Jako svědectví zájmu našeho prosperujícího podniku o čistší, zelenější prostředí...

—[promluva]
—... v *Anny* nejsou žádní špinaví cikáni.

—[promluva]
—Ani v *Anny* ani ve sluncem zalitých krajinách, jimiž *Anny* projíždí.

—[promluva]
—Nikdo v *Anny* nepodvádí a nekrade.

—[promluva]
—Špinaví zmetci.

—[promluva]
—Gangsteři.

—[promluva]
—Zasraní matkomrdi.

—[promluva]
—*Anny* nemá místo pro degenerované rasy...

—[promluva]
—... psychicky nedostatečné...

—[promluva]
—...či fyzicky nedokonalé.

- [promluva]
—Nemá žádný prostor pro cikány, Araby, Židy, Turky, Kurdy, černochoy a jinou tuhle lidskou špínu.
- [promluva]
—Chápeme, že nula procent financí je dostupné.
- [promluva]
—Ale spěchejte.
- [promluva]
—Toto je omezená nabídka.
- [promluva]
—*Anny* přejíždí Brooklynský most.
- [promluva]
—*Anny* projíždí Saharou.
- [promluva]
—*Anny* projíždí vinicemi v Bordeaux.
- [promluva]
—*Anny* se řítí za úsvitu severoafrickými vesnicemi...
- [promluva]
—Rychlá.
- [promluva]
—Upravená.
- [promluva]
—Volná.
- [promluva]
—...kde zahalené ženy mohou jen s údivem zírat na její neposkvrněný lak s ochranou proti rzi a pětiletou zárukou.
- [promluva]
—Nikdo nenaplní *Anny* výbušninami, aby dosáhl politického cíle.
- [promluva]
—Žádný muž neznásilní a nezabije ženu v *Anny*, aniž by ji před tím nevyklopil ven na červené světlo spolu s obsahem popelníku.
- [promluva]
—Nikdo nebude vyvečen z *Anny* rozvášněným davem.
- [promluva]
—Žádná dětská pánev nebude roztržena při náhodné srážce s novou *Anny*.
- [promluva]
—Zadní sedadlo nebude nikdo kluzké od spermatu.
- [promluva]
—Kluzké od krve.
- [promluva]
—Kluzké od piva.

—[promluva]
—Kluzké od slin.

—[promluva]
—Nebo ulepené od rozpuštěné čokolády.

—[promluva]
—Rozpuštěná čokoláda. Mňam. Mňam. Mňam.

malým písmem:

—[promluva]
—Na silnici cena zahrnuje DPH, SPZ, dodání a zaplacenou silniční známku na šest měsíců.

—[promluva]
—Finanční podmínky záleží na statutu.

—[promluva]
—Kouření může ohrozit vaše nenarozené dítě.

—[promluva]
—Váš dům je ohrožen nesplácíte-li pravidelně půjčku.

8. ČÁST(ICE)EČNĚ FYZI(ČNO)KA

- Něco ti řeknu: má takový popelník. Takový ten druh na dlouhé nožce. Jako takové ty, co můžeš najít v hale levného hotelu, toho druhu hotelu co navštívíš na pár hodin, odpoledne, pracovního dne v cizím městě s mužem, kterého's / právě potkala.
- S mužem, kterého už nikdy znovu neuvidíš.
- S muže - přesně tak - kterého's právě potkala a nemáš zájem ho ještě vůbec někdy vidět. Ten typ popelníku to je, s pochromovanou miskou a pochromovanou nožkou a onou aurou náhlého nechráněného sexu v levných hotelových pokojích.
- Také hovoří pěti jazyky a s pomocí urychlovače CERN v Ženevě objevila novou elementární částici, která ponese její jméno a naprosto změní náš pohled na vesmír.

9. HROZBA MEZINÁRODNÍHO TERORISMU™

- Jak se zdá, vůbec ji to nezajímá. Neuvědomuje si to. Neprojevuje žádné výčitky. Říká: „Já ne / uznávám vaši autoritu.“
- „Já neuznávám vaši autoritu.“ Co tím vůbec *myslí*? Co si vůbec myslí, že je? Opravdu se domnívá, že jí nebudou spočteny životy, které zničila? Opravdu se domnívá, že něco může obhájit náhodné nesmyslné násilí, kterého se dopustila? V jejích očích není patrná ani jiskřička / lidských citů.
- Ani jiskřička – to je pravda – lidských citů nebo nějaký pocit viny. Je to to stejné dítě, jež kdysi nosilo kostkované růžové šatečky a slaměný klobouček a chodilo s dceruškami lékařů, dentistů, TV hlasatelů a majetkových makléřů do školy na kopci, která měla vyleštěnou mosaznou tabulku a kde učitelky nosily strohé vlněné sukně? Je to to stejné dítě, které mělo Fantazy Barbie™ a Fantazy Kena™ se vším příslušenstvím; malé malinkaté kalhotky a malé malinkaté boty? Domek, koníka a Barbínino™ / úplně vlastní auto?
- Je to tatáž malá Anne, která si vždycky malé, malinkaté botičky srovnala do řady a také všechny panenky a všechny korálky si srovnala do řady a co víc, modlila se k Bohu™ noc co noc / a nebyla v tom ani jiskřička ironie nebo něčeho podobného.
- Která se modlila k Bohu™: „Bože™ požehnej Mámu, Bože™ požehnej Tátu, Bože™ požehnej kočku Chlupáče, Bože™ žehnej všem,“ bez špetky ironie nebo něčeho podobného, ale spíš v ryzí víře, že by mohla přivolat, klečíc tady na kolenou ve svém pyžamku s myškami Minnie™, požehnání Otce a Syna / a Ducha Svatého.
- Amen.
- Která se počůrávala do postele jednu každou noc, dokud ji její nevyspalí rodiče nevzali k doktorovi, který má hromadu obrázkových časopisů a který jí se širokým úsměvem stáhne kalhotky na chladnou koženou pohovku a řekne: „Tak se na to podíváme, Anne,/ že jo?“
- Tatáž Anne, která se z nemocnice vrátila s dřevěnou krabičkou obsahující zvonek, který přijde vedle postele, dva čtvercové kusy tuhé kovové folie a množství drátů?
- Tatáž Anne, kterou budil každou následující noc hrozný zvuk zvonku v hrozných mokřých prostěradlech?
- Tatáž Anne, která nyní – cože? – *stojí tam? Stojí tam* před těmi vážnými muži a ženami, kteří mají svědky a důkazní materiál zapečetěný v plastických sáčcích – falešné pasy, a kousky lidského masa – která tam stojí a odmítá / uznat jejich *autoritu*?
- Kousky lidského masa, falešné pasy, seznamy jmen, záznamy výbuchů, nahrávky telefonních hovorů, videa z bank, nákupních center a peněžních automatů. Psychiatrické posudky, které potvrzují (a) její inteligenci a (b) její přičetnost. „Vyjadřuje se o své činnosti,“ tvrdí, „s oním děsivým odstupem umělce.“ Svědci se hrouť / v slzách.
- Svědci se hrouť v slzách, když sledují videozáznamy z bank a obchodních center, kde vidí Anne jen jako jednu z mnoha osob spěchajících za svou prací pod stálým dohledem, když v tom 20 minut po té, co odešla, velké skleněné plochy obchodu s obuví explodují v absolutním tichu a ty malé šedivé figurky rozpadající na kusy a

letící vzduchem v absolutním tichu spolu s malými malinkatými létacími botami jsou skutečné lidské bytosti mísící se se sklem. Nikdo není schopen zjistit / jejímotiv.

—Nikdo nemůže Annin motiv zjistit.

—Ona žije sama?

—Žije sama.

—Ona pracuje sama?

—Pracuje sama.

—Ona spí sama?

—Zjevně, ano.

—Zabíjí / sama? Jí?

—Ona žije pracuje spí zabíjí a jí naprosto sama za sebe. Nahrávky jejích telefonních hovorů obsahují v podstatě jen objednávky jídel, která mají být doručena do bytů, které si pronajala, s výhledem na hlavní třídy předměstí metropolí – velká pizza, česnekový chléb a jeden a půl litru Diet Pepsi™ - to vše právě za devět liber / devadesát devět.

—Tyto hovory byly nejprve považovány za / kódované zprávy.

—Tyto hovory byly nejprve, to je pravda, považovány za kódované zprávy, ale jde prostě jen o objednávky jídla, které doručovali k jejím dveřím chlapci na motorkách a které / platila hotově.

—Je to skutečně tatáž malá Anne, kvůli komu se nyní svědci hroutí v slzách? Kvůli níž nyní jsou zasloužilým úředníkům obou pohlaví doporučováni poradci na problémy s nočním pocením, impotencí, nepravidelnou menstruací, třasem rukou a atakám utkvělých vzpomínek na vybuchující lidské hlavy - jako ve zpomaleném filmu -, a dlouhý, předlouhý nářek kdesi pohřbívaného dítěte, opakující se jako taková... jak se to řekne?

—Sluchová halucinace?

—Ano. Proto nyní žádají, aby byli / odškodněni.

—Tatáž Anne, která se budila v noci se zvukem zvonku a sledovala ve svém mokrém pyžamu, jak se stín kaštanu pohybuje na stěně jejího pokoje?

—Tatáž Anne, která spájela titěrný časovač a rtuťový sklopný spínač na desce tištěných spojů s pusou plnou / dobře propečené pizzy?

—Která shrnula náladu / generace?

—Která se dvakrát objevila na obálce magazínu Vogue™?

—Která prodala filmová práva za dva a půl miliónu / amerických dolarů?

—Která do hloubky studovala procesy manipulace se zavazadly a zapamatovala si letové řády hlavních mezinárodních / linek?

—Která byla v uvozovkách osamělec / konec uvozovek.

—Která naslouchá v uvozovkách bez výrazu konec uvozovek popisům v uvozovkách urážky konec uvozovek za v uvozovkách urážkou konec uvozovek a v uvozovkách urážkou konec uvozovek, jichž se dopustila.

10. TAK TROCHU SRANDA

—Je to trochu sranda a trochu smutný.

Řek bych, že je to takový hořkosladký.

Bych řek, že je to taková ta hořkosladká záležitost, taková ta věc - smích skrz *slzy*.

Po všem tom čase, po tolika letech, se konečně vrací ke své Mámě.

A nejdřív, to znáte, jako „To je kdo?“

Pak je ten moment uvědomění: „Ach *Bože*: to je můj vlastní syn.“

A voni objímají jeden druhého, přímo tam, v kuchyni, to znáte ne, je to tak *působivý*.

Já jen, že je to prostě strašně dojemný vidět, že on to v sobě našel, tu *sílu*, odpustit své Mámě.

Že jí odpustil její *alkoholismus*.

Že jí odpustil, že se tahala s jinejma *chlapama*.

Že jí odpustil, jak ničila jeho tátu, jeho víru v sebe, že ho dohnala k *sebevraždě*.

A voba tak jako pláčou a smějou se a pláčou, zároveň všechno, všechno zrovna v té kuchyni, kde sedával jako malej kluk a byl svědkem těch strašnejch hádek svejch rodičů. Jeho Táta v slzách v deset ráno vylívá její likéry do dřezu a vona do toho křičí, že kdyby von byl pořádněj chlap aspoň s troškou sebeúcty, nemusela by se ona uchlastávat k smrti, že jo. A tady jsou ty malý, malinký škrábance na stole, kerý vyrýval potajmu vidličkou, jak si vzpomíná. A najednou si uvědomíte, to znáte ne, tu *kontinuitu* věcí, tu jejich hořkosladkost.

A pak on řekne: „Jo, Mami, mám pro tebe překvapení.“ A Mára se tak trochu zvedne a otře si oči a řekne: „Jaké překvapení?“

A on řekne: „Koukni se z okna, Mami.“

Tam venku za oknem jako, je zaprášený pick-up a dvě malé, malinké děti sedí vzadu a tak jako zírají. Prostě zírají do kamery.

Jen těžko může uvěřit, že to jsou její vlastní vnoučata.

Pak on zase: „Mami, chci ti představit Annie.“

A pak teda ta žena Annie vystoupí z pickupu a je opravdu vysoká, štíhlá, blond, silné ruce a nohy, a ty čisté modré oči, které vám vidí až na dno srdce, ona je jako – no, řek bych, že je jako *sen* každého muže o tom, jak má vypadat krásná žena, a taky jako *sen* každé matky o manželce, kterou by měla vybrat svému chlapci.

A pak se dozvíme, jak on, Annie a děti budují ten svůj nový co? No, *život*. Budují svůj nový, ano, život pro sebe daleko od města. Žijí ze země. Pěstují si, čeho jim třeba. Loví, co je jim třeba. Vrtají do země, aby získali čistou průzračnou vodu. Vychovávají své vlastní *děti*. Ve víře, že Člověk má před Bohem svobodu chopit se svého osudu a použít cokoliv, je-li to nutné, k ochraně své rodiny.

A během oběda – což je vlastně něco jako kuřecí salát s majonézou – se dozvíme, že on je v podstatě řídicím důstojníkem celé *skupiny* podobně smýšlejících lidí, kteří se ozbrojili – ne z nějaké touhy po krvi, ale z pouhé *nutnosti* – protože je válka. „Válka“, ptá se Mára, „Jak to myslíte, válka?“

A tak musí Annie vysvětlit, že oni nevěří na daně a zisk a všechny tyhle kecy. Že ta válka, to je válka proti vládám, které berou chléb z úst pracujících a dávají ho

pornografistům a zakrnělým potratářům. Je to válka proti Bohem opuštěným *zmetkům*.

Je válka proti dealerům cracku a černochoům.

Je válka proti světovému spiknutí *Židů* a jejich pokusům přepsat *historii*.

Je to *křížová výprava* proti zvrhlým představám maskovaným jako *umění*.

Je válka proti všem těm, kteří by chtěli popírat naše právo nosit zbraně.

A Annie má takové jako vnitřní světlo.

Ona je prostě, „wow“!, ona je rána, je řez, je jako řez skrz všechn ten zmatek a brebentící hlasy našich životů a naší doby, a našla vlastně jaksi prostě co?

Věc, bych řek.

Tu věc, prostě tu jako dokonalou věc.

Jako by ji ona našla.

Je to jako – hej! – Annie tu věc našla, našla *klíč*, jo, to klíčový, to tajemství, tu jistotu a jednoduchost, tu tajnou a prostou věc, kterou všichni hledáme celý život, která je, bych řek, *pravda*.

Jo. A vono je to tak dojemný vidět, jak *on* je pozornej k dětem.

Jak zrovna *on* jim krájí jejich porci kuřete a otírá ústa papírovým ubrouskem – ten obraz, to znáte ne, ten velkej chlap v maskáči starající se takhle o domácnost, o děti.

„Protože rodina je v srdci věcí, bych řek.“

A jedno z těch malých, malinkých dětí zvedne hlavu od kuřete a řekne: „Tati, proč *brečí*?“

A je to tak.

Jeho matka pláče.

Jak tak sedí u stolu a zírá na rodinu, o níž netušila, že ji má – syn a jeho půvabná mladá žena, jejich silné a nevinné děti, které mají celý život před sebou – ona, ano vskutku, ona pláče jako by si chtěla oči vyplakat, jako kdyby byla sama malé dítě.

A Annie pohladí chlapci vlasy – má je ostříhané hodně na krátko, to znáte ne, jako skutečný mladý voják – a řekne: „Protože je šťastná, synu. Protože je tolik šťastná.“

11. BEZ NÁZVU (100 SLOV)

—To, co tady vidíme, jsou rozličné objekty spojené s pokusy umělkyně se zabít během několika posledních měsíců. Například: lékařské láhve, přijímací zprávy z nemocnic, polaroidy několika HIV pozitivních mužů, s nimiž byla měla záměrně nechráněný pohlavní styk, kusy rozbitého skla...

—Sebevražedné záznamy.

—... ano, a stěny galerie jsou pochopitelně poznamenány mnoha takovými záznamy. Navíc kromě polaroidů jsou tu, musím říct, dosti *nepříjemné* videozáznamy pokusů samých.

Budiž, já nevím, co na to ostatní, ale po několikaminutovém sledování tohohle jsem si začal přát, aby se jí to bylo podařilo napoprvé.

Ticho. V tichu:

hlava
zelený
voda
zpívat
smrt
dlouhý
loď
platit
okno
přátelský
stůl
ptát se
chladný
kořen
tančit
vesnice
jezero
nemocný
pýcha
vařit

—No, já se domnívám, že je neomluvitelně lehkomyšlné vyslovit takový komentář o něčem, co je zjevně zlomové dílo. Je to působivé. Je to současné. Je to zneklidňující. Je to srandovní. Je to sexy. Je to hluboce závažné. Je to zábavné. Je to osvěčující. Je to temné. Je to hluboce osobní a zároveň to pokládá životně důležité otázky světu, v němž žijeme.

—Mě fascinuje její práce s texturami. Nacházím tu velkou citlivost pokud jde o spojování materiálů: kůže a sklo, krev a papír, vazelína a ocel, což vyvolává v divákovi téměř / fyziognomické reakce.

—Obávám se, že to, co tu vidíme, je čistý narcismus. A myslím, že se musíme sami sebe ptát, kdo by mohl akceptovat tento nevkusný exhibicionismu jako umělecké dílo?...

—Ano, ale přesně to, to je onen bod, na který se právě pokouší poukázat: *Kde jsou hranice? Co je přijatelné?...*

—...protože je to čisté / sebeukájení.

—... Kde končí „život“ – v tomto případě doslova - a začíná „dílo“?

—S veškerou úctou, domnívám se, že by označila celou koncepci „poukazování na onen bod“ za trapně zastaralou. Jestli se tady k *nějakému* zásadnímu bodu vůbec poukazuje, je to dozajista bod vyjevující, že bod, ke kterému je poukazováno *není* bodem a ani jím nikdy fakticky *nebyl*. Je to ten bod, němž hledání průkazného bodu je neprůkazné, a celý obsah tohoto experimentu – tj. těchto pokusů o její život – *poukazuje* k této bezobsažnosti. Což mi připomíná jedno čínské přísloví: pod svícnem je největší tma.

Ticho. V tichu:

inkoust
rozzlobený
jehla
plavat
cesta
modrý
lampa
hřešit
chléb
bohatý
strom
píchat
lítost
žlutý
hora
umřít
slaný
nový
zvyk
modlit se

—Cože?

—Největší tma. To je / čínské.

—*Proč* se lidé nemohou naučit kreslit? *Proč* se lidé nemohou naučit malovat?

Studentům by mělo být vštěpováno *řemeslo*, nikoliv myšlenky. Protože to, co tady vidíme, je práce dívky, která by zcela jednoznačně nebyla přijata na uměleckou školu, ale na psychiatrickou kliniku.

Ticho. V tichu:

peníze
blbý
sešit
pohrdat
prst
drahý
pták
padat
kniha

nespravedlivý
žába
opouštět
hlad
bílý
dítě
dávat pozor
tužka
smutný
švestka
vdát se

—Cože ?

—Na psychiatrickou kliniku. Někam, kde by se jí dostalo patřičné péče.

—No, musím říct, že to považuji za velmi nestandardní poznámku, nenapadlo by mě, že bych něco takového mohl slyšet mimo policejní stát...

—Ale *prosím vás*...

—... a to – ne, je mi líto, skutečně se omlouvám, ale to se tady musí říci – se mi jeví jako pokusit znovu nastolit koncepci tzv. *Entartete Kunst*...

—Ale nesmysl. To je nesmyslně / přehnaná reakce.

—...zákaz tzv. „zvrhlého umění“ – nesmysl? To si nemyslím – umění zakazovaného nacisty. Podívejte, jen se *poslouchejte*: vy říkáte, že této umělkyni by nemělo být dovoleno vytvářet její díla, ale místo toho by měla být donucena podstoupit psychiatrickou léčbu.

—Pouze jsem navrhl, aby tato ubohá dívka...

—„Tato ubohá dívka.“

—... tato ubohá dívka, ano, potřebuje pomoc – a já, jak velmi dobře víte, jsem v žádném případě nenavrhl, aby byla / „donucena“.

—Potřebuje pomoc? Ach, opravdu? A podle názoru koho? Goebbelse? Nebo třeba Josifa Stalina? Co když Anne ve skutečnosti předvídá hrozivé důsledky této hádky a klade nám otázku, co „pomoc“ vlastně znamená? Neříká: „Vaše pomoc mě obtěžuje?“ Neříká, že jediná cesta, jak se ubránit proměně v oběť patriarchálních struktur kapitalismu sklonku dvacátého století, je *stát se svou vlastní obětí*? Není toto pravý význam těchto pokusů o její život?

—Svá vlastní oběť – to je fascinující.

—Ach, to je opravdu velmi chabé zdůvodnění.

Ticho. V tichu.

dům
miláček
sklenice
hádat se
kožešina
velký
mrkev
malovat

část
starý
květina
tlouct
krabice
divoký
rodina
mýt
kráva
přítel
štěstí
lež

—No, domnívám se, že ať už se k tomuto dílu vztahujeme z různých velmi osobních pozic, všichni se shodneme, že je to zlomové dílo. Je to působivé. Je to současné. Je to zneklidňující. Je to srandovní. Je to sexy. / Je to hluboce závažné. Je to zábavné. Je to osvěcující. Je to temné. Je to hluboce osobní a současně to pokládá životně důležité otázky světu, v němž žijeme.

—(narážka „sexy“) To je opravdu tak chabé zdůvodnění. Svá vlastní oběť? Jestli se skutečně snaží – jak se zdá – se zabít, pak naše přítomnost zde z nás činí pouhé vyoeury v Bordelu. Na druhé straně jestli je to jen hraná role, pak se prostě jedná o pouhé cynické představení a je to dvojnásob nechutné.

—Ale proč ne? Proč by to nemělo být / „představení“?

—Přesně – nestává se z toho jakýsi druh / divadla?

—Je to divadlo – tak je to – pro svět, v němž divadlo jako takové zemřelo. Namísto zastaralých konvencí dialogu a tzv. charakterů pachtících se k trapnému rozuzlení *divadla*, Anne nám nabízí čistý dialog objektů: kůže a skla, vazelíny a oceli, krve, slin a čokolády. Nenabízí nám nic menšího než-li spektakl její vlastní existence, radikální *pornografii* – jestli smím použít toto nadužívané slovo – jejího zlomeného a zneužitého – téměř *kristovského* – těla.

—Jinými slovy předmět. *Náboženský* předmět.

—Ano, předmět. Ale nikoliv předmět *ostatních*, ale předmět *jí samé*. To je příběh, / jež nabízí.

—Ale to už jsme všechno viděli. Cožpak jsme to neviděli v tzv. „radikalismu“ let šedesátých vpadávajících do let sedmdesátých?

Ticho. V tichu:

chování
úzký
bratr
bát se
čáp
falešný
úzkost
líbat
nevěsta
čistý
dveře

seno
obsažený
výsměch
spát
měsíc
milý
žena
zneužití

- Viděli* – možná. Ale neshlédli jsme to nanovo, neviděli jsme to nyní, nevnímali jsme to v kontextu *post-radikálního, post-humánního* světa, v němž *gesta* radikality získávají nový význam uprostřed společnosti pro niž je radikální gesto jednoduše jednou z mnoha podob zábavy, tj. jedním z mnoha produktů – v tomto případě uměleckým dílem – ke konzumaci.
- S tímhle nemá divadlo nic společného a já rozhodně odmítám narážky, že jsem něco jako *nacista*.

12. ZVLÁŠTNÍ!

—Ona ujíždí z vybombardovaného města v kovově červeném Cadillacu asi z roku 1956.

—JMÉNO!

—... když dorazí na kontrolní stanoviště ozářené hořícími pneumatikami a je dotázána – přesně tak – na jméno.

—ZVLÁŠTNÍ!

—Dosti zvláštní, že neodpovídá na tuto smysluplnou žádost a místo toho spustí tirádu sprostých urážek. „Vy matkomrdský zasraný vrahounský tlamy“, řekne. „Vy sviňojebský čurácký zmetci vylízaný.“

—JAZYK!

—„Vy sestromrdský rouhačský zabijáci dětí s kokotskejma ksichtama.“

—JAZYK!

—„Pliju na vaše hroby a hroby vašich matek a otců...“

—IDENTITA!

—„...a proklínám všechny budoucí generace.“ A když je potom ještě jednou vyzvána – tak je to -, aby se identifikovala, najednou ztichne.

—TICHO!

Ticho.

CO?

Ticho.

CO?

—Potom mumlá cosi o své zahradě a švestkových stromech a městě s vyschlými fontánami. A o vodě - o co jde? -, o vodě, kterou zahřívala v plastických lahvích, aby to nešokovalo kořeny. Mumlá cosi o...

—NAHLAS!

—... mumlá cosi o – to je ono: nahlas, ty čubko – cosi o přerušení elektřiny, nocích trávených v naprosté tmě a rozkladu mraženého masa. O ženách, jež v ulicích tloukly o sebe pokličkami jako by nařikaly...

—JMÉNO!

—...o zapalování celých knihoven plných knih a nenahraditelných rukopisů a o okoralém chlebu vyhazovaném z plošin nákladřáků a dál a dál o švestkách a bílých květech...

—MEZITÍM!

—... a zápachu odpadu kávy a lidských pozůstatků a mezitím – to je ono: mezitím - děkuji – se vojáci shromáždili kolem této bezejmenné ženy s dlouhými šedivými vlasy potřísněnými krví v červeném Cadillacu osvětlovaném kupami hořících pneumatik a zeptali se jí, kam do prdele, kam do prdele na týhle Bohem rozmrdaný prokletý zemi si myslí, že jede?

Ticho.

—CO?

Ticho.

CO?

—„Na letiště.“

—NAHLAS!

—„Na letiště. Jedu se svým dítětem na letiště. Nemusíte na mě křičet. Já jsem vzdělaná žena, ne nějaký prostřáček, který přišel do města čistit zbohatlíkům záchody. Mám pas a bankovní účet v amerických dolarech a jedu se svým dítětem na letiště.“

—ZVLÁŠTNÍ!

—„A teď mě prosím nechte projet.“ Ale právě, jak říkáte, zvláštní je, že tam není k vidění žádné dítě. Dítě. Jaké dítě? A ženy vlastnící pas nevypadají takto. Ženy s americkými dolary nevypadají takto. Jejich vlasy jsou upraveny v profesionálních salónech pomocí nejumnějších přípravků, nikoliv lidskou krví. Neřídí otřískaný Cadillac, nýbrž vlastní japonský džíp s pohonem na všechna čtyři kola, se záložní pneumatikou, kterou nikdy nepoužijí, připoutanou na zadních dveřích. Nyní vrhněme jasnější světlo, měli bychom, také na zadní sedadlo, ať prostě vidíme, o čem to mluví.

—DÍTĚ? JAKÉ DÍTĚ?

—Vytáhněme ven ten nesmysl – jaké dítě – přesně tak – na jasné světlo, ať prostě vidíme, o čem to mluví, co myslí tím „dítětem“, ta bezejmenná žena s dlouhými šedivými vlasy a tváří nepěkně poznamenanou neštovicemi. A když už hovoříme o jejím vzhledu, proč nemůže být přitažlivější? Proč nemůže být chápavější? Proč nemůže mít víc zubů? Proč se nemůže otočit a ukázat nám svou prdel? Proč se nemůže zhroutit v slzách a přimět nás k tomu, abychom zatoužili ji utěšit, místo toho, aby takhle hleděla a plivala?

—ZVLÁŠTNÍ!

—Takže – co? – ano – promiňte – zvláštní je, jak říkáte, že světlo baterky odhalí na zadním sedadle vozidle pouze dvě zavázané lesklé plastické tašky, ale žádné dítě nebo něco podobného.

—DÍTĚ? JAKÉ DÍTĚ?

—A teď mumlá něco o...

—NAHLAS!

—...něco o zahradní houpačce, něco o její malé holčičce, její malé Anne, její malé Anušce. Něco – o co jde? Nahlas – něco o její Anušce, „která je v taškách“, a o tom, že potřebuje, že neodkladně potřebuje dopravit tyhle tašky na nádraží, se svým vzděláním a bankovním účtem v amerických dolarech, a koupit letenky. To si neuvědomuje, že letiště je zavřené?
Copak neslyšela, že jsou uprchlíci bombardováni?
Copak neviděla, jak inteligentní rakety roztrčí beton, jako když hodíte kámen do bazénu?

—ZVLÁŠTNÍ!

—Copak necítí bělostný žár hořícího leteckého benzínu? Ne. Zvláštní je, jak říkáte, že se zdá, že věří, že letiště funguje normálně. Je zvláštní, že vypadá, jako by si myslela, že bílé pláže světa a kosmopolitní města jsou vzdálena jen několik hodin pravidelným letem.

—ZVLÁŠTNÍ!

—Tato bezejmenná žena vypadá, zvláštní že, jako by si myslela, že může stále ještě manipulovat se svým bankovním účtem pomocí plastické karty a letět první třídou se svou malou Anne, s Anuškou, pryč od pušek a seker, do města plného výstavních síní, halogenových lamp, okouzlujících kaváren a přitažlivě umístěných obchodů.

—ZVLÁŠTNÍ!

Ticho.

—No ano, zvláštní je, že nikdo se neptá co myslí tím, že Anuška "je v taškách".

—ZVLÁŠTNÍ!

Ticho.

—No ano, zvláštní je, že nikdo nežádá prohlídku těch tašek.

—ZVLÁŠTNÍ!

Ticho.

—No ano, možná nejpodivnější ze všeho je, že nikdo si neklade otázku, proč by dítě mělo být ve dvou taškách místo v jedné.

Ticho.

—ZVLÁŠTNÍ!

13. KOMUNIKACE S MIMOZEMŠŤANY

- Potom* jsme odhalili, že ji prostupuje jakési záhadné záření, které ji dělá na fotografiích neviditelnou.
- Cože? Rentgenové paprsky?
- Ne, ne rentgen. Nějaké nové záření. Je to nový druh záření, který vzniká při katastrofách v *hlubokém / vesmíru*.
- Vy myslíte - no dobře - že ona komunikuje za pomoci těchto paprsků s *mimozemšťany*?
- Žádná *komunikace*. To ne. Ti mimozemšťani ji *využívají*. Oni ji používají, ale *bez jejího / vědomí*.
- Ti mimozemšťani - to je ono - používají její mysl jako jakéhosi Trojského koně, s kterým mohou postupně napadnou všechna lidská / *vědomí*.
- Děsivé na tom všem je, že ona může být kdokoliv z nás.

14. HOLKA OD VEDLE

Ona je holka od vedle
Ona je srdce rozseklé
Ona je záminkou
pro válku trojskou.

Ona je královská
vytváří umění
ona je bezpečí
na káře na koni.

Nikdo nehraje porno líp
je zabiják je auta typ
JE ZABIJÁK JE AUTA TYP!

Ona je krutá teroristka
ona je matkou tří
ona je levná cigaretka
ona je Extází.

Je osudová žena
ona je nože hrot
je nadržená fena
je Inteligentní život.

Ona je prezidentský kandidát
pro každý malý bojující stát
PRO KAŽDÝ MALÝ BOJUJÍCÍ STÁT!

Starožitnosti sbírá
na jihu zimy tráví
svou hubu nezavírá
nic z ní však nevypraví.

Dostala do svých rukou
od muže v kápi rýč
a na okraji lesa
měla hrob si rýt.

Hned ráda jezdí tankem
a drtí usmrkance
hned zakládá si účet
v jedné lepší bance.

Vrhá bomby vskrytu
zdravá je bez limitu

s kostnatými koleny.
CO? KOSTNATÝMI KOLENY?
Jo. Kostnatými koleny
a japonsky umí, věřte mi.

O-shigoto wa nan desu ka?
Oku-san wa imasu ka?
ONU-SAN WA IMASU KA?

Je opálená skvěle
je sádlo v pánvi vřelé
je film vyvolaný
je hovno vyvětraný.

Je jediná kdo zdrhne
když první kulka hvízdne.

Ona je dívka s plánem
ona je kluk s pánem
ona je lesba s ženskou
je chlap s károu těžkou.

Je zuřivý fanda fotbalu,
ale vnímá hrozně pomalu
VNÍMÁ HROZNĚ POMALU!

Ona je šelma krvavá
je bůh války rozvleklé
ona je srdce rozseklé.
Ona je holka ona je holka,
ona je holka ona je holka
ona je holka ona je holka,
ONA JE HOLKA OD VEDLE!

15. PROHLÁŠENÍ

Ticho.

—Vy říkáte, že jezdí na kole za každého počasí?

—Za každého počasí. To je pravda.

Ticho.

—Nosí klobouk.

—Ano. Nosí takový klobouk.

—Který, jak prohlašujete, si sama ušila.

—Domnívám se, že ano.

Ticho.

—Pěstuje sazenice rajčat v...

—Krabíčkách od margarínů.

—Krabičky od margarínů.

—Tak je to.

Ticho.

Nebo od jogurtu.

—Jogurtové kelímky.

—Ano.

—Chápu.

Ticho.

Proč myslíte, že to dělá?

—Co? Pěstuje rajčatové sazenice?

—Ano.

Ticho.

—Na slavnosti.

—Na co?

—Na slavnosti. Prodává je na slavnostech.

—Samozřejmě. Předpokládám, že na ty slavnosti je vozí na svém kole.

—Ano, vozí.

—Za každého počasí.

—Ano, vozí.

—V lepenkové krabici.

—Ano, vozí.

—A teď, proč - podle vašeho názoru - tohle dělá? Proč - podle vašeho názoru - vozí tyhle, co, tyhle rajčatové sazenice v jogurtových kelímcích, proč - podle vašeho názoru – je vozí na svém kole v lepenkové krabici na slavnosti za každého počasí?

Dlouhé ticho.

Prohlašujete, uvozovky jako dítě často spala se dvěma nebo třemi svými sourozenci v posteli konec uvozovek. Trváte na tomto prohlášení?

—Ano.

—Proč?

—Protože spala.

—„Protože spala.“

—Protože s nimi spala, ano. Protože byli chudí. Protože neměli nic.

—Jiný svět, ech?

Ticho.

Kdybyste mohl tady podepsat.

—Prosím?

—Ano. Kdybyste mohl tady podepsat, abyste potvrdil, že jste prohlášení četl a považujete ho za přesné.

Ticho.

No, vy ho nepovažujete za přesné?

—Můžu poprosit o pero?

Pero se objeví, vršek je sundán. Papír je podepsán a vrácen. Ticho.

To je vše?

—Pro tuto chvíli. Děkuji Vám.

Ticho.

Děkuji vám mnohokrát.

Ticho.

16. PORNÓ

Hlavní mluvčí je velmi mladá dívka. Jak mluví, její slova jsou překládána bez emoce do afrického, jihoamerického nebo východoevropského jazyka.

—Nejlepší léta jejího života jsou před ní.

—[překlad]

—Může jí být sedmnáct nebo osmnáct...

—[překlad]

—...ale v ideálním případě je mladší...

—[překlad]

—...možná čtrnáct nebo ještě mladší.

—[překlad]

—Je skutečně velmi velmi důležité si uvědomit, že má vše pod kontrolou.

—[překlad]

—Má pod kontrolou všechno, co se děje.

—[překlad]

—I když to vypadá násilně nebo nebezpečně.

—[překlad]

—Což ale není.

—[překlad]

—*(nejistý smích)* Samozřejmě.

—[překlad]

—*(nejistý smích)* Není tu samozřejmě k vyprávění žádná *story*...

—[překlad]

—... nebo postavy.

—[překlad]

—Rozhodně ne v konvenčním slova smyslu.

—[překlad]

—Ale tím nechceme říci, že zručnost není požadována.

—[překlad]

—Vzhledem k tomu, že je nám třeba pocitu, že vidíme realitu.

—[překlad]

—Že nejde jen o hraní.

—[překlad]

—Je to skutečně mnohem rajcovnější než hraní – z toho prostého důvodu, že se to skutečně děje.

—[překlad]

Pauza. Zdá se, že zapomněla, co má říkat a čeká na nápovědu.

—Ano?

—*(nápověda)* Její práce ji těší.

—Co?

- (*důraznější náповěda*) Její práce ji těší.
—Její práce ji těší.
—[překlad]
- Je mladá a zdravá a spokojená se svým tělem.
—[překlad]
- Jak užívá své tělo je jen její rozhodnutí.
—[překlad]
- Samozřejmě.
—[překlad]
- Porno jí nebrání v tom, aby vedla normální život.
—[překlad – v překladu „Porno“ by mělo mít výrazný přízvuk „pornó“]
- Má stálého přítele...
—[překlad]
- ... a běžné zájmy dívky svého věku.
—[překlad]
- (*nejistý smích*) Módu.
—[překlad]
- Kluky.
—[překlad]
- Líčení. Zvířátka.
—[překlad]
- Hudbu.
—[překlad]
- Rozdíl je...
—[překlad]
- ...je ten, že Porno pro ni vytváří určitou jistotu a nezávislost, kterou by jí mnohá žena mohla závidět.
—[překlad]
- Porno...
—[překlad]
- ...je ve skutečnosti způsob získávání kontroly.
—[překlad]
- Porno...
—[překlad]
- ...je ve skutečnosti opak toho, co se zdá být.
—[překlad]
- Protože spíše než aby *konzumovala* obrazy...
—[překlad]
- ...ona je produkuje.
—[překlad]
- To, pro ni, je jedna z krás Porna.
—[překlad]

Opět pauza. Zdá se, že opět zapomněla text, ale poukazuje to na úzkost, jež nikdy nesmí vyjít najevo. Čeká na nápovědu.

—Ano?

—(*nápověda*) Není necitlivá k večernímu světlu.

—Co?

—(*důraznější nápověda*) Není necitlivá / k večernímu světlu.

—Není necitlivá k večernímu světlu, když se dotkne vršků borovic zářivou oranží.

—[překlad]

—Má vnitřní život.

—[překlad]

—Citlivě odpovídá světu.

—[překlad]

—Příběh zdrogovaného a otupělého dítěte...

—[překlad]

—...poníženého...

—[překlad]

—...a poté fotografovaného či filmovaného bez jeho vědomí...

—[překlad]

—...je trapná karikatura.

—[překlad]

Znovu pauza. Znovu čeká na nápovědu.

—Ano?

—(*nápověda*) Všechno, čeho jej jí zapotřebí...

—Co?

—(*důraznější nápověda*) Všechno, čeho jej jí zapotřebí, je zajišťováno.

Pauza.

—Já nemůžu.

—[překlad „Já nemůžu“]

Pauza.

—Já nemůžu.

—[překlad „Já nemůžu“]

Odvrátí se. Momentální zmatek. Ale vzápětí pokračuje jiný mluvčí. Fakticky se pravděpodobně objevil zbytek skupiny a může se podělit o následující repliky, zatímco první dívka si vypije sklenici vody a vzpomene se; opět by nemělo být jasné, zda má trému nebo jde o skutečnou úzkost.

Překlad zůstává nadále bez emocí.

—Všechno, čeho jej jí zapotřebí, je zajišťováno. V čemž je zahrnuto i řádné vzdělání.

—[překlad]

—A v jednadvaceti bude mít ještě stále nejlepší léta svého života před sebou...

—[překlad]

—...a v bance bude mít peníze z Porna.

—[překlad]

—Ne každému je dopřán takový start do života jako jí.

—[překlad]

—Nebo její možnosti.

—[překlad]

—Samozřejmě.

—[překlad]

Mladá žena se postupně začne znovu zapojovat, podporována dalšími hlasy.

—Může se stát kupříkladu modelkou...

—[překlad]

—...nebo televizní moderátorkou...

—[překlad]

—...vést vlastní country klub nebo procestovat svět.

—[překlad]

—Může malovat...

—[překlad]

—...profesionálně plavat...

—[překlad]

—...nebo získat doktorát v chemickém inženýrství.

—[překlad]

Všichni s rostoucím elánem.

—Anne může změnit svět...

—[překlad]

—...skoncovat s utrpením zvířat...

—[překlad]

—...skoncovat s utrpením lidí...

—[překlad]

—...a zvládnout řízení helikoptéry.

—[překlad]

Začne vášnivá cikánská hudba.

—Anne bude spravedlivým způsobem distribuovat světové surovinové zdroje napříč kontinenty...

—[překlad]

—...pozvedne z prachu tváře odcizených...

—[překlad]

—...příčemž zajistí, aby privilegia střední třídy nebyla dotčena.

—[překlad]

—Zpopularizuje psychoanalytickou teorii...

—[překlad]

—...výzkumem kořenů lidského chování...

—[překlad]

—...v seriálu týdenních časopiseckých článků.

—[překlad]

Hudba se zesiluje.

—Anne shlížela na svět z vesmíru...

—[překlad]

—...záhyby pohoří...

—[překlad]

—...a kobaltové nitky řek.

—[překlad]

—Vykopala mělké hroby...

—[překlad]

—...a přehrabovala se v roztříštěných lebkách mrtvých.

—[překlad]

—Šířila informace optickými vlákny...

—[překlad]

—...a tančila s částicemi světla.

—[překlad]

Hudba se zesiluje. Mluvčí se rozdělí na dvě části, vytvářejí dva souběžné proudy řeči, každý je nezávisle překládán do jiného jazyka.

—Anne pokropila hadicemi ulice

Bukureště...

—[překlad]

—...a naslouchala srdci nenarozeného plodu.

—[překlad]

—Tála spolu s polárními čapkami...

—[překlad]

—...a stékala do plodných delt.

—[překlad]

—Osobně schválila druh dováženého ležáku.

—[překlad]

—Zakoupila celou stránku v novinách...

—[překlad]

—...aby nechala vytisknout svou nejupřímnější omluvu.

—[překlad]

—Vyhledala cikány...

—[překlad]

—...a koupila si větvíčku vřesu pro štěstí.

—[překlad]

—Byla ukřižována a zemřela...

—[překlad]

—Anne bude nyní předvádět havarijní pozici...

—[překlad]

—...kterou je nutno zaujmout, budete-li vyzváni letuškami...

—[překlad]

—Hlavu sklonit.

—[překlad]

—Kolena skrčit.

—[překlad]

—Je-li třeba kyslík...

—[překlad]

—... kyslíkové masky se spustí automaticky.

—[překlad]

—Nasadte si masku a dýchejte kyslík.

—[překlad]

—Nekuřte, používá-li se kyslík.

—[překlad]

—Ujistěte, že vaše pásy jsou upevněny...

—[překlad]

—...a váš stolek složen...

—...aby třetího dne vstala z mrtvých...

—[překlad]

—...nechala si narůst bradku...

—[překlad]

—...a triumfálně vstoupila do Mekky.

—[překlad]

—Anne nás vysvobodí z úzkosti našeho století...

—[překlad]

—...a uvede věk, v němž duchovní a hmotné...

—[překlad]

—...komerční a triviální...

—[překlad]

—...vlnění a částice...

—[překlad]

—...budou konečně smířeny!

—[překlad]

—[překlad]

—...a vaše sedadlo kolmé pozici.

—[překlad]

—Během letu...

—[překlad]

—...vám poskytneme seznam bezcelně prodáváného zboží.

—[překlad]

—Anne nás vysvobodí z úzkosti našeho století...

—[překlad]

—...a uvede věk, v němž duchovní a hmotné...

—[překlad]

—...komerční a triviální...

—[překlad]

—...vlnění a částice...

—[překlad]

—...budou konečně smířeny!

—[překlad]

17. PŘEDEM ZMRAZEN

- Dobře dobře, má toho mnoho v hlavě. Věci se...
- No, tak to, to je pravda.
- ...věci se co? Věci se pro ni *změnily* během několika posledních let.
- No to je naprostá pravda.
- Já myslím, že je nám zřejmé – jen se tomu postavme: je nám zřejmé, že cosi zemřelo.
- Cosí co?
- Zemřelo. Cosí / zemřelo.
- Cítí, že neuspěla.
- Přesně tak. Cítí, že její dílo neuspělo.
- Ale také osobně – její dílo, ano – ale také osobně, ona cítí, že cosi, cosi uvnitř ní zemřelo.
- A *opravdu*?
- Co?
- A *opravdu* to zemřelo?
- A co *opravdu* zemřelo?
- Ta věc, ta tzv. věc v ní.
- Jaká takzvaná věc?
- Ta věc, ta věc, věc, ta věc / uvnitř ní.
- V jejím případě, ano, řekněme, že to *pravdu zemřelo*. Řekněme, že všechno o co kdy usilovala – celý její život – vše zemřelo. (*smích*) Řekněme že její život do tohoto bodu byl... co? jako co?...
- Kniha?
- Jako kniha, jako...
- Jako nit...
- Jako kniha, jako nit, jako...
- Lod'?
- Jako lod'. Řekněme že celý její život – ano, je to dobré – do tohoto bodu byl jako lod', jako loďka...
- Křižující.
- ...křižující poměrně šťastně po jezeře. Ale nyní cítí jak voda...
- Vniká dovnitř puklinami?
- Vkrádá se.
- Vkrádá se kam?
- Do jejího zlomeného srdce.

Smích.

—Její zlomené – přesně tak – ano – naprosto – srdce. Cítí jak se voda jezera vkrádá do jejího / zlomeného srdce.

—Její *dílo* je opuštěno. Její *domov* je opuštěn dětmi.

—Ona *sama* opuštěna svým *manželem*. Kde *ten* je teď?

—Paříž? Praha? / Vídeň? Berlín?

—V Paříži? V Praze? V prdeli zapíchnutej půl jejího života píchá ve městě renesance a baroka? Zabývá se svými chlapeckými fantaziemi, zatímco ona se pokouší rekonstruovat svůj život.

—Ale ona nikdy nebyl vdaná.

—Ona nebyla, co?

—Nikdy nebyla vdaná. Nikdy v manželství nevěřila.

—Dobře, dobře. Možná v to nikdy nevěřila, ale vdaná byla.

Smích.

—Za Paula.

—Za koho?

—Za Paula.

—Paul? Paul nebyl její *manžel*.

Smích.

—No pak to potom byl?

—Já nevím. Byl to prostě takový typ..., taková..., taková... / *osoba*.

—Jako kouření.

—Co? Přesně tak. Ano. Jako kouření cigaret.

Ticho.

—Když už o tom, nevíte, jestli ještě má takový ten vysoký popelník na nožce?

—Když už o čem?

—O tom. Když už o tom mluvíme.

—Nemá.

—Ale má. Stále se s ním tahá / z bytu do bytu.

—Je to hnusná věc.

—Ne, není to hnusná věc.

—Takovéhle věci můžeš najít třeba v hale levného hotelu, toho druhu hotelu co navštívíš na pár hodin odpoledne pracovního dne v cizím městě s mužem, kterého's / právě potkala.

—Ale je. Stejně jako *plivátka* a takové ty podobně hnusné věci...

—Podobně hnusné?

—Ještě nějaká taková podobně hnusná věc...

—S mužem, které už nikdy znovu

neuvídíš.

—S mužem - přesně tak - kterého's právě potkala a nemáš zájem ho ještě vůbec někdy vidět. To je ten typ popelníku, s pochromovanou miskou a pochromovanou nožkou a onou aurou náhlého nechráněného sexu v levných hotelových pokojích.

—Jako plivátko?

—Párátko!

—Co má párátko společného s plivátkem?

Pauza.

—Plivátko...?

—Plivátko, je to jako plivátko.

Plivátko? To je jako co?

—Ta věc. Ta věc, do které se plivá.

—Ona neplivá. O čem to proboha mluvíte? Ona se nevdává. Ona nemá děti. A rozhodně / neplivá.

—Nikdo tady neříká, že plivá.

—Tak proč pak má tu věc, do které se plivá?

—Ona nemá tu věc, do které se plivá, má jenom / něco *podobného*.

—A co s tím má společného párátko?

—Taky taková hnusná věc.

—Jako popelník, plivátko a bidet.

—To je takový umělecký styl.

—To je takový - přesně tak - styl, velmi klasický.

Ticho.

—Tak. Co? Ona nepracuje?

—Ona *pracuje*.

—Ona *pracovala*.

—Ona *pracovat může*.

—Ona *pracovat bude*.

—Ona *pracovat nebude*.

—Cože?

—Nebude *pracovat*.

—Ale má *schopnosti*.

—Ó ano, *schopnosti* má, ale jakékoliv její *schopnosti* se zdají nepatřičné pro svět, v němž žije. Jakékoliv jí vykonané *dílo* se zdá nepatřičné pro svět, v němž žije. Všechno, co *může* dělat, je procházet se kolem popelníku nebo rovnat knihy náhodně do poliček.

—Jen mi neříkejte: *klasické texty*.

—Je to tak: *klasické texty* které měla přečíst jako studentka před dvaceti, třiceti lety.

—A stejně jako před dvaceti, třiceti lety se nedostane dál než k předmluvám.

Smích.

- Části jsou podtrhány roztřesenou černou propiskou...
- Tyhle části – přesně tak – které si podtrhala, protože si myslela, že mají...? Nějaký *smysl*?
- Nebo byla učena.
- Nebo byla co?
- Byla učena. Nikoliv nezbytně „myslela“, ale „byla naučena“. Naučili ji, že mají / nějaký *smysl*.
- No – myslela, byla naučena, jakkoliv, faktem zůstává, že je jen zběžně přelétla.
- Dobře, vy míníte, že zběžně přelétnout je patřičnější pro svět / v němž žije?
- To je přesně to, co mám na mysli: měla by je raději zběžně přelétnout. Spíš by měla číst jen ty nejmenší části. Část receptu. Část dopisu. Část / článku.
- Část receptu. Část dopisu reagujícího na dopis, který nikdy nečetla, o článku který prošvihla.
- Který článek to byl?
- Prošvihla ho.
- Prošvihla – dobře – ale stále si můžeme představit, co by byla mohla prošvihnout.
- Ten článek o tom herci.
- Tu záležitost s tím politikem.
- To o tom čerstvém lososovi.
- To o tom vrahovi. Který zasadil celkem 37 bodných ran matce, když její dítě spalo.
- A to bylo jeho vlastní dítě.
- Ne, nebylo to jeho. Jeho vlastní dítě u toho ale bylo.
- Své vlastní dítě dovedl, aby se dívalo.
- Dovedl své dítě, aby se dívalo, jak vraždí matku toho jiného dítěte.
- O co tam šlo?
- O lososa?
- Ano.
- No, šlo o to, jakým způsobem definujete pojem „čerstvý“. Co může pojem „čerstvý“ konkrétně znamenat ve spojení třeba „čerstvý losos“.
- Myslíte, jestli to může znamenat „předem zmrazený“?
- Přesně tak.
Co to udělal?
- Přivedl své vlastní dítě. Přivedl své vlastní dítě v pyžámku, aby ho sledovalo.
Ubodal ji. Ano.

Ticho.

- A to *může*?
- Může to co?
- Znamenat „předem zmrazený“?

Ticho.

DOPLNĚK:

V první verzi textu byla na místě scény *Komunikace s mimozemšťany* scéna *Jungfrau (slovní asociace)*. Do definitivní autorizované verze textu nakonec nebyla autorem zařazena, uvádím ji zde pouze jako "přívazek":

JUNGFRAU (SLOVNÍ ASOCIACE)

—Jí je devatenáct, má dlouhý cop lesklých mahagonových vlasů a drží stříbrné stopky.

On má úzkou bradku, rodinu a seznam sta slov.

On řekne: „Anno, miluji tě.“

Ona řekne: „Ale Karle, ty jsi ženatý.“

Vezme ji za ruku a začne jí sát prsty, prsty bez prstenů, až dole u kloubů.

Ona řekne: „Dnes jsem šla poprvé podél Limmatu, po opuštěné cestičce rovnoběžné s Paradenstrasse. Byl to obzvlášť krásně dívat se přes větve těch starých stromů, které se shýbají téměř až dolů do spěchající vody.“

Ticho.